

Րաֆֆի

Պանդորայի տուփը

Գայթակղոսի աստիճան
Ստանում է նենգ Հասուն,
Չարանախսանձ դևերի
Խառնվում է նա դասուն:

Երբ Հռովմեն դեպ Պոլիս
Կամեր հորդել ճանապարհ,
Կրկին անգամ նա գնաց
Պագնել պապի գարշապար:

Անսխալական հովիվը
Տվեց նրան փոքրիկ տուփ,
Նա դրոշմված էր կնիքով,
Ուներ վերան ամուր խուփ:

Ա՛ն այս տուփը, նա ասաց,
Դա կըլինի քեզ պիտանի,
Դորանով դու կորսաս
Որդիքը Հայաստանի:

Տա՛ր քեզի հետ այդ տուփը
Այդպես կնքված, այդպես փակ,
Դորա մեջն է ամփոփված
Մեր նպատակը, մեր փափագ:

Կախարդական այդ տուփը,
Ունի յուր մեջ մեծ խորհուրդ,
Կը հիմարացնէ հայոց
Թեթևամիտ ժողովուրդ:

Ուր որ բացես դու դորան,
Կըցնորվին հայոց որդիք,
Նորա կըմոռնան յուրյանց
Ազգ և կրոն, հայրենիք:

Նորա կըմոռնան յուրյանց
Բնական լեզուն մայրենի,
Եվ ազգային ողջ ծեսեր,
Ավանգոյությունք հայրենի:

Եվ լատինական ոգվով
Կսկսեն խոսել և դատել,
Լատինական ծեսերով՝
Մեր աստվածները պաշտել:

Լատին կըլինեն ազգությամբ
Հայերն այնուհետև,
Մեր կրոնը կըպնդվի
Նոցա մեջ երկարատև:

Ուրախ ուրախ ընդունեց
Պապից տուփը նենգ Հասուն,
Դիմեց դեպի Բյուզանդիոն
Նեոի որդին սոլասուն:

Ազգավաճառ այդ Վասակ
Բացեց այնտեղ տուփը գոց,
Սորա մեջն է դուրս վազեց
Վառուն կրակ, ծուխ և բոց:

Եղբայրն եղբորից բաժանվեց,
Հայրն ուրացավ յուր որդին,
Կինը թողեց ամուսին,
Տիրեց ախտը ժանդախտին:

Հայկա հարազատ որդիք
Սկսան միմյանց ատել,
Խմել միմյանց արյունը,
Եվ միմյանց միսն ուտել:

Վատիկանի գագաթեն`
Պապը խիստ ուրախ սրտով
Այդ արյունոտ հանդեսին
Աչք էր ածում անվրդով: